

Fino all'età di undici anni, Christian non aveva mai aperto un libro, se non per studiare. Poi però, nel giorno del suo undicesimo compleanno, sua madre gli aveva regalato Harry Potter e la Pietra Filosofale. Da quel momento, leggere era diventata la sua passione e Harry Potter il suo eroe.

Nella libreria di Christian c'era spazio per molti altri libri di ogni genere: romanzi, gialli, storici, ma anche fumetti e manga giapponesi. Il suo genere preferito era però il fantasy, l'unico che gli permettesse di evadere non solo dalla sua vita, ma anche dal suo mondo triste e monotono.

Eragon, Il Signore degli Anelli, Percy Jackson e gli Dei dell'Olimpo, Le Cronache di Narnia erano solo alcuni dei romanzi che aveva divorato negli ultimi anni e che occupavano un posto d'onore.

Terminata la prima ora, Iovine lasciò la cattedra alla professoressa di lettere che, con una blanda occhiata di rimprovero, ammise il ragazzo in classe.

«Leone, iniziamo bene l'anno a quanto vedo.»

«Prof, ero in ritardo di soli due minuti.»

«È pur sempre un ritardo. E comunque lo conosci Iovine, no? La prossima volta cerca di arrivare prima.»

Tizenegy éves koráig Krisztián nem nyitott ki soha egyetlen könyvet sem, hacsak nem tanulás céljából. Később azonban, a tizenegyedik születésnapján az édesanyja megajándékozta őt a Harry Potter és a Bölcsek Köve című könyvvel. Attól a pillanattól fogva az olvasás a szenvedélyévé vált, és Harry Potter a hősévé.

Krisztián könyvespolcán minden műfajból sorakoztak könyvek: regények, bűnügyi történetek, történelmi könyvek, de még képregények és japán mangák is. Kedvenc műfaja azonban a fantasy volt, az egyetlen, ami lehetővé tette számára, hogy nemcsak a saját életéből, de a szomorú és egyhangú világából is elmeneküljön.

Eragon, Gyűrűk Ura, Percy Jackson és az Olimposziak, Narnia Krónikái csak néhány regény, amiket elolvasott az utóbbi években, és amelyek nagy kedvenceivé vátak.

Befejeződött az első óra, Iovine átadta a katedrát az irodalom tanárnőnek, aki egy enyhén szemrehányó pillantással beengedte a fiút az osztályba.

- Leone, jól kezdjük az évet úgy látom.

- Tanárnő, csak két percet késtem.

- Az ugyanúgy késés. És egyébként is ismered Iovine-t, nem? Legközelebb próbálj időben érkezni!

Christian trascorse la mattinata senza mai abbandonare il suo banco all'ultima fila, senza partecipare alle chiacchiere del resto della classe, nemmeno durante l'intervallo. Sembrava che tutti avessero qualcosa di speciale della loro estate da raccontare, ma lui l'aveva trascorsa a lavorare e, anche volendo, non avrebbe saputo che cosa dire.

«Chri! Tutto bene? Non hai detto una parola oggi...» gli disse Marco al termine della mattinata, mentre la classe si svuotava.

Marco era uno dei pochi compagni di classe con cui Christian parlava di tanto in tanto.

«Non avevo niente da dire.»

«Preoccupato per la maturità?»

«Mancano ancora nove mesi...»

«Be', io ci penso, me la sto già sognando la notte!»

Christian non ribatté e finì di infilare i libri nello zaino.

«Hai già deciso che università fare?» lo incalzò Marco.

«No» rispose seccamente Christian.

«Io pensavo ad architettura, mio padre ha una ditta edile e così lavorerò con lui.»

«Sono contento per te» tagliò corto Christian.

Marco lo fissò per qualche secondo, poi andò per la sua strada.

Krisztián az egész délelőttöt, még a szüneteket is a helyén töltötte, az utolsó padban, anélkül, hogy részt vett volna a beszélgetésekben az osztálytársaival. Úgy tűnt, mindenkinek volt valami különleges mesélőnivalója a nyárról, de ő munkával töltötte, így még ha akart volna, akkor sem tudott volna mit mondani.

- Krisz! Minden rendben? Nem szóltál ma egy szót sem... - mondta neki Márk a délelőtt végén, miközben az osztályterem kiürült.

Márk egy volt azon kevés osztálytársai közül, akivel Krisztián időnként szóba elegyedett.

- Nem volt semmi mondanivalóm.

- Aggódsz az érettségi miatt?

- Még kilenc hónap van hátra...

- Hát, én gondolok rá, már éjszaka is azzal álmodom!

Krisztián erre nem reagált, és bepakolta a könyveket a hátizsákjába.

- Eldöntötted már, milyen egyetemre mész? - kérdezte őt Márk.

- Nem - válaszolta szárazon Krisztián.

- Én az építészetre gondoltam, apukámnak van egy építészeti cége és így velem fogok dolgozni.

- Jó neked - zárta rövidre Krisztián.

Márk bámult rá pár másodpercig, aztán ment a saját dolgára.

Christian in parte si pentì per avergli risposto in quel modo, ma odiava parlare del suo futuro, soprattutto ora che non riusciva più a immaginarlo. Come avrebbe potuto mantenersi all'università con i pochi soldi che guadagnava? Sarebbe stato già difficile cavarsela durante quell'anno. E poi, come avrebbe fatto con i corsi da seguire e con tutto quel carico di studio?

Fino a qualche mese prima, il suo sogno era stato quello di diventare insegnante, ma poi troppe cose erano cambiate nella sua vita e ora quel pensiero gli provocava solo nuova rabbia e frustrazione. La scelta di lasciare la sua famiglia e andare a vivere da solo era stata quasi obbligata, ma Christian non aveva considerato tutte le conseguenze di quel salto nel vuoto.

Trascorse l'intero pomeriggio immerso nella lettura. Terminò il libro poco prima che facesse buio. Poi andò in cucina e si preparò una pasta al pomodoro, niente di speciale o di particolarmente elaborato, ma sufficiente a togliergli la fame. Da quando viveva da solo, aveva dovuto imparare a cucinare, oltre che a svolgere le faccende domestiche, pulire la casa, fare le lavatrici e la spesa, tutte attività delle quali, fino a poco tempo prima, si era occupata sua madre. Ma nonostante la fatica, non provava nessuna nostalgia per la sua vita in famiglia. Ai continui litigi tra

Krisztián kissé megbánta, hogy ilyen módon válaszolt neki, de utált beszélni a jövőjéről. Főleg most, mikor már elképzelni sem tudta többé. Hogyan tudná eltartani magát az egyetemen abból a kevés pénzből, amit keres? Már boldogulnia is nehéz lesz az év során. Továbbá, hogy bírja majd a kurzusokat, és azt a rengeteg tanulnivalót?

Néhány hónappal ezelőttig az volt az álma, hogy tanár legyen belőle, de aztán túl sok minden változott meg az életében, és most ez a gondolat csak újabb haragot és fusztrációt okoz számára. Szinte muszáj volt meghoznia azt a döntés, hogy elhagyja a családját és egyedül éljen, azonban Krisztián nem mérte fel a következményeket és fejest ugrott az ismeretlenbe.

Az egész délutánt az olvasásba merülve töltötte. Kicsivel sötétedés előtt fejezte be a könyvet. Majd kiment a konyhába és készített magának paradicsomos tésztát, semmi különlegeset vagy bonyolultan elkészíthetőt, de elég volt, hogy csillapítsa éhségét. Azóta, hogy egyedül élt meg kellett tanulnia főzni, illetve elvégezni a házimunkákat. Kitakarítani a házat, elmosogatni, bevásárolni, és minden mást megcsinálni, ami nem sokkal ezelőtt még az édesanyja dolga volt. Még a fáradság ellenére sem érezte hiányát egyáltalán a családi életének. A szülei közötti folyamatos veszekedések, a minden pillanatban jelen

<p>i suoi genitori, alla tensione sempre presente in ogni momento, ai silenzi pieni di conflitti segreti, Christian aveva dato un taglio netto.</p> <p>Lunedì era l'unico giorno della settimana in cui non lavorava. Doveva farlo per poter pagare i quattrocento euro di affitto mensili, fare la spesa e magari comprarsi qualche libro.</p> <p>In estate non era stato un problema lavorare ogni sera fino alle due di notte, perché il giorno dopo poteva svegliarsi a qualsiasi orario. Ora però, con la scuola tutte le mattine, la faccenda si complicava. L'idea di trascorrere nove mesi in questo modo lo spaventava. Solo dopo cena, si rassegnò ad aprire il libro di storia e iniziò a studiare.</p> <p>«La Restaurazione...» lesse ad alta voce per cercare di concentrarsi meglio. «Sul piano strettamente storico-politico, è il processo di ristabilimento del potere dei sovrani in Europa, in seguito alla sconfitta di Napoleone.»</p> <p>Studiò per due ore, fino a quando non cominciò a sentire la testa pesante, quindi abbandonò il libro aperto sul tavolo e si sdraiò sul letto.</p> <p>Eppure non si sentiva tranquillo, sapeva di aver dimenticato qualcosa, ma cosa?</p> <p>La divisa da lavoro!</p>	<p>lévő, állandó feszültség, a kimondatlan konfliktusokkal teli csend. Krisztián határozott lépést tett.</p> <p>Hétfő volt az egyetlen nap a héten, mikor nem dolgozott. Muszáj volt pénzt keresnie, hogy fizetni tudja a négyszáz eurós havi lakbért, hogy be tudjon vásárolni, és esetleg vehessen néhány könyvet.</p> <p>Nyáron nem okozott problémát, hogy minden este éjjel kettőig dolgozzon, mivel másnap addig aludhatott, ameddig csak akart. Most azonban bonyolultabbá vált a helyzet, mivel minden délelőttöt az iskolában töltött. A gondolat, hogy ez kilenc hónapig így lesz, megrémítette. Csak vacsora után tudta rászanni magát, hogy kinyissa a történelem könyvet, és tanulni kezdjen.</p> <p>“A Restauráció...” - olvasta hangosan, miközben próbált jobban koncentrálni. - “Szorosan történelmi-politikai szinten, az európai uralkodók hatalmának megerősítési folyamata, Napóleon legyőzését követően.”</p> <p>Két óra hosszát tanult, egészen addig, míg kezdte nehéznek érezni a fejét. Ekkor otthagyta a nyitott könyvet az asztalon, és lefeküdt az ágyra.</p> <p>Mégsem érezte magát nyugodtnak, tudta, hogy valamit elfelejtett, de mit?</p> <p>A munkaruhája!</p>
---	--

Aveva completamente scordato di lavare i suoi vestiti da cameriere. Si alzò di scatto, prese dal cesto dei panni sporchi la divisa, riempì d'acqua il lavandino del bagno, ci versò del detersivo e la immerse. Nell'attesa, pensò che un po' di musica lo avrebbe aiutato a rilassarsi e così aprì il cassetto in cui teneva alcuni vecchi cd e cominciò a passarli in rassegna. Si ritrovò tra le mani una foto leggermente sbiadita che doveva essere finita in quel cassetto per caso, durante il trasloco. Ritraeva un bambino sorridente che stringeva il volante in braccio a un uomo, sorridente almeno quanto lui. Sul sedile del passeggero c'era una donna che fissava il bambino con occhi colmi d'amore. Christian rimase per qualche secondo a osservare quella foto. Aveva quasi dimenticato quanto era stata felice la sua infanzia, fino a poco oltre il momento immortalato da quello scatto. Le solite domande tornarono a bussare alla sua mente: perché due persone che si amano, poi cominciano a odiarsi?

(Tratto da *Quel ragazzo all'ultimo banco* di Luigi Cerciello)

Teljesen elfelejtette kimosni a pincér ruháit. Hirtelen felkelt, kivette a szennyeskosárból az egyenruhát, megtöltötte vízzel a mosdókagylót, öntött bele a mosószerből, és beáztatta. Várakozás közben, úgy gondolta, hogy egy kis zene segítene ellazulni, így hát kinyitotta a fiókot, amiben néhány régi cd-t tartott, és keresgélni kezdett. A kezébe akadt egy kissé megsárgult fénykép, ami a költözés alatt véletlenül kerülhetett abba a fiókba. A képen egy mosolygó kisfiú szorította a kormányt egy férfi karjaiban, aki legalább annyira mosolygott, mint ő. A mellette lévő ülésen egy nő volt, aki szeretetteljes szemekkel nézte a kisgyereket. Krisztián néhány másodpercig meredten nézte a fényképet. Majdnem elfelejtette, mennyire boldog volt a gyermekkorában nem is olyan rég. Nemcsak abban a megörökített pillanatban. A fejében felszínre törtek a szokásos kérdések: két ember, akik szeretik egymást, később miért kezdenek el gyűlölködni?

(Részlet Luigi Cerciello: *A fiú az utolsó padban* című könyvéből)